

R O M Ȃ N I A
TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr. 1517/96/2015

ÎNCHEIEREA NR. 35

Ședința publică din data de 06 iunie 2019

Completul compus din:

PREȘEDINTE: Florin Potârniche

Grefier Gabriela Vîlcan

Pe rol pronunțarea asupra cererii de excludere a interceptărilor, **invocate de inculpații** B. Cs. și P. D., prin apărător ales.

Fără citarea părților.

Se constată că dezbaterile cererilor au avut loc în ședința publică din data de 23 mai 2019, iar mersul dezbaterilor și susținerile părților au fost consemnate în încheierea din aceea zi, iar instanța din lipsă de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru data de 06 iunie 2019.

INSTANȚA,

Prin cererea formulată de **inculpații B. Cs. și P. D.** (fila 2134, vol. X d.i.) s-a solicitat:

A. excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin ordonanța procurorului din data de 01 aprilie 2012 și a proceselor verbale de redare a acestora,

B. excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin mandatele de siguranță națională nr. 007286/2010, nr. 003680 din 22.06.2011, 005780 din 23.09.2011 și nr. 006762 din 28.10.2011 și a proceselor – verbale de redare a acestora,

C. anularea încheierii nr. 39 din 06.04.2012 a Tribunalului Mureș prin care a fost confirmată ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice efectuate în temeiul art. 91 ind. 1 Cod. proc. pen. anterior.

În motivare, inculpații au arătat că cererea având ca obiect excluderea interceptărilor telefonice și a proceselor-verbale de transcriere a acestora este una succintă, având în vedere faptul că o parte din critici se află în strânsă legătură cu modul în care urmează a fi soluționată cererea în probațiune referitoare la declasificarea încheierilor ce stau la baza mandatelor de siguranță națională, la adresele către SRI și DNA, cât și referitoare la audierea traducătoarei Bukkosi Orsolya.

În esență, au precizat că aspectele de nelegalitate ce ar trebui avute în vedere sunt următoarele:

- necompetența materială/funcțională a SRI cu privire la punerea în executare a supravegherii tehnice efectuate în baza dreptului comun în materie;

- necompetența materială a Tribunalului Mureș ce a dispus prin încheierea penală nr. 39 din 06.04.2012 confirmarea ordonanței procurorului de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice;

- imposibilitatea obiectivă de a verifica legalitatea mandatelor de siguranță națională datorită lipsei încheierilor declasificate care au stat la baza emiterii acestor mandate;

- necompetența SRI în ceea ce privește activitatea de triere (selectare) a convorbirilor telefonice relevante cauzei;

- necompetența SRI în ceea ce privește activitatea de traducere a convorbirilor telefonice și preluarea acestor traduceri de către organul de urmărire penală.

A. Cu privire la **excluderea interceptărilor efectuate în baza dreptului comun** în dezvoltare s-a făcut trimitere, pe de o parte la necompetența materială a SRI și, pe de altă parte, la necompetența materială a instanței (Tribunalul Mureș) ce a confirmat Ordonanța procurorului din 01.04.2012.

1. Necompetența materială a SRI

Referitor la nulitatea absolută prevăzută de art. 281 alin. (1) lit. b) Cod proc. pen. s-au arătat următoarele aspecte relevante:

- că SRI a fost organul care a pus în executare supravegherea tehnică (a se vedea în acest sens adresa depusă la dosarul cauzei de către DNA -ST Mureș);

- că SRI nu avea o asemenea competență funcțională/materială - a se vedea în acest sens inclusiv decizia Curții Constituționale nr. 51/2016;

- că potrivit art. 13 din Legea nr. 14/1992, în forma existentă la data punerii în executare a supravegherii tehnice, organele SRI nu puteau efectua acte de cercetare penală;

- că ulterior deciziei Curții Constituționale nr. 302/2017 necompetența materială se află sub incidența nulității absolute prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. b) Cod proc. pen.

În consecință, s-a apreciat că se impune excluderea probelor obținute de către SRI cu încălcarea competenței materiale/funcționale și implicit a mijloacelor de probă aflate în relație cu acestea și anume procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice.

S-a mai apreciat că decizia Curții Constituționale nr. 51/2016 devine relevantă în prezenta prin prisma efectelor directe (aplicarea directă a deciziei) ori indirecte (aplicarea directă a Convenției Europene a Drepturilor Omului prin raportare la problemele identificate în cuprinsul deciziei Curții Constituționale) pe care le poate produce în orice cauză penală în care este invocată.

Astfel, dincolo de a constata lipsa de calitate a legii prin raportare la cerințele ce țin de claritatea, precizia și previzibilitatea acesteia, Curtea Constituțională a statuat în mod expres faptul că punerea în executare a unui mandat de supraveghere tehnică nu poate fi făcută de o entitate ce nu are calitatea de organ de cercetare penală.

Prin urmare, activitatea efectuată de către Serviciul Român de Informații s-a realizat cu nerespectarea legii și a generat o ingerință majoră în viața privată a persoanelor interceptate, fiind lezat de asemenea dreptul acestora la corespondență. Această nerespectare a legii atrage după sine o încălcare a art. 8 din Convenție, având în vedere faptul că în conformitate cu jurisprudența CEDO în materie o primă condiție a respectării art. 8 parag. 2 este aceea ca ingerința în viața privată să se realizeze „în conformitate cu legea” (*Copland c. Regatul Unit, parag. 45-46; Khan c. Regatul Unit; Malane c. Regatul Unit, parag. 67; Kruslin c. Franța*);

Sub acest aspect devine relevantă decizia 302/2017 a Curții Constituționale s-a constatat faptul că *”soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.281 alin.(i) lit.b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituțională”*. În consecință, având în vedere că raportat la dispozițiile art. 91 ind. 2 alin. (1) Cod proc.pen. anterior competența în materia punerii în executare a mandatului de supraveghere tehnică aparținea în mod exclusiv procurorului ori organului de cercetare penală desemnat de acesta, intervenția SRI (recunoscută de către DNA prin adresa depusă la dosarul cauzei) evidențiază o necompetență funcțională / materială ce se află sub incidența nulității absolute.

Vătămarea este ingerința în dreptul la viață privată realizată în contradicție cu dispozițiile legale, singurul remediu posibil fiind excluderea mijloacelor de probă ce duc la perpetuarea acestei ingerințe având în vedere folosirea în continuare a acestora mijloace de probă obținute în mod nelegal.

2. Necompetența materială a instanței (Tribunalul Mureș) ce a confirmat Ordonanța procurorului din 01.04.2012

Aspecte relevante:

- la data de 01.04.2012, în dosarul nr. 3/P/2012, procurorul de caz a dispus interceptarea și înregistrarea audio pe o perioadă de 48 de ore a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare de către d-nul B. Cs., d-nul P. D. ș.a.;

- ulterior, acesta a sesizat Tribunalul Mureș în vederea confirmării acestei ordonanțe. Prin încheierea penală nr. 39 din 06.04.2012 Tribunalul Mureș a confirmat ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare a convorbirilor, respingând solicitarea de a fi autorizată continuarea acestor activități;

- motivul sesizării Tribunalului Mureș și nu a Curții de Apel Târgu-Mureș, la acel moment, în vederea soluționării cererii de confirmare a ordonanței, a fost acela că din punct

de vedere pur formal, la acel moment nu ar fi existat o sesizare a organelor de urmărire penală cu privire la pretinsa faptă de conflict de interese imputată inculpatului P. D., infracțiune care finalmente a atras competența Curții de Apel Târgu Mureș, în conformitate cu art 28 pct. 1 lit. a Cod proc. pen. anterior.

Raportat la aceste aspecte, s-a apreciat că se impune constatarea nulității absolute a încheierii nr. 39 din 06.04.2012 pronunțată de Tribunalul Mureș prin care s-a confirmat ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare din data de 01.04.2012 cu consecința excluderii mijloacelor de probă rezultate din această activitate (înregistrările efectuate respectiv procesul-verbal de transcriere a convorbirilor).

B. Cu privire la ***excluderea interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională*** s-a arătat că, potrivit art. 102 alin. (3) Cod proc. pen., nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei. De asemenea, s-a precizat că încheierile ÎCCJ ce au stat la baza mandatelor pe siguranță națională (și anume mandatul nr. 007286/2010, nr. 003680 din 22.06.2011 și nr. 005780 din 23.09.2011 emise pe numele domnului B. Cs. și a mandatului nr. 006762 din 28.10.2011 emis pe numele domnului P. D.) reprezintă punctul de pornire pentru verificarea legalității și temeiniciei ingerinței în dreptul la viață privată.

În lipsa acestora, s-a apreciat că unica soluție în acest caz este aceea de excludere a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională în ceea ce-l privește pe d-nul B. Cs. și pe d-nul P. D. și a proceselor-verbale de transcriere a acestora. Astfel, imposibilitatea de a cunoaște conținutul încheierilor ce au stat la baza emiterii tuturor mandatelor de siguranță națională plasează atât apărarea cât și instanța fondului în imposibilitatea obiectivă de a face un examen *a posteriori* la nivel de legalitate. S-a reiterat faptul că această imposibilitatea de a verifica legalitatea intruziunii în dreptul la viață privată a fost tranșată de către ÎCCJ prin încheierea de cameră preliminară din 11 octombrie 2016 din dos. pen. nr. 1761/1/2016/a1 (fila 40).

Nu în ultimul rând, s-a făcut mențiunea că atât domnul B. Cs. cât și domnul P. D. au formulat o plângere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin care, deși în esență s-a criticat încălcarea dreptului la un proces echitabil prin raportare la procedura camerei preliminare și aspectele ulterioare ce au ținut de aceasta, s-a invocat și încălcarea art. 8 din Convenție datorită inexistenței la dosarul cauzei a înscrisurilor declasificate ce necesită a fi analizate pentru a se putea efectua o analiză la nivel de legalitate.

C. Cu privire la ***aspectele comune privind nelegalitatea supravegherii tehnice*** s-a făcut trimitere, pe de o parte la trierea convorbirilor telefonice și, pe de altă parte, la traducerea convorbirilor telefonice.

1. Trierea (selectia) convorbirilor telefonice a fost efectuată de către SRI.

Au fost subliniate următoarele aspecte relevante:

- procurorul de caz a dispus folosirea în cauză a unor convorbiri telefonice (purtate în limba maghiară) în data de 12.09.2012, cu toate că interpreta (...) a fost numită abia în data de 04.01.2013. Aceasta nu avea cum să dispună folosirea în cauză a anumitor convorbiri telefonice pe care nu o cunoaște și înaintea momentului în care a desemnat în cauza un traducător autorizat.

- doar domnul B. Cs. a efectuat în perioada în care a fost interceptat apeluri ce depășesc un total de 150 de ore, quantum la care se adăugă apelurile primite - conform anexei depuse la prezenta cerere.

- din actele dosarului (vol. 23 dos.u.p.) rezultă faptul că traducătoarea autorizată a prestat serviciul de traducere pe o durată de 90 de ore.

Din toate aceste elemente reiese din nou implicarea SRI în activitatea de urmărire penală, aspect ce atrage din nou neкомпetența materială/funcțională a acestuia și necesitatea excluderii interceptărilor telefonice și a proceselor-verbale de redare a acestora.

2. Traducerea convorbirilor telefonice a fost efectuată de către SRI

Sub acest aspect, s-a arătat că din notele SRI depuse la dosarul cauzei și compararea acestora cu procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice reiese faptul că traducerea ce se pretinde a fi efectuată de către interpretul autorizat a fost de fapt realizată de către SRI. Raportat la aceste aspecte, apărarea și-a format convingerea că SRI a fost cel care a efectuat

traducerea convorbirilor telefonice interceptate atât în baza mandatelor de siguranță națională cât și în baza dreptului comun, interpreta nefăcând altceva decât să își însușească traducerea efectuate de un organ necompetent.

S-a concluzionat că au fost încălcate dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 178/1997 coroborate cu art. 7 Cod proc. pen. anterior și art. 12 Cod proc. pen

Analizând cererea formulată de inculpați (fila 2134, vol. X d.i.)

Instanța constată că prin cererea depusă de inculpații B. Cs. și P. D. au solicitat **excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin ordonanța procurorului din data de 01 aprilie 2012 și a proceselor verbale de redare a acestora, excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin mandatele de siguranță națională nr. 007286/2010, nr. 003680 din 22.06.2011, 005780 din 23.09.2011 și nr. 006762 din 28.10.2011 și a proceselor – verbale de redare a acestora, anularea încheierii nr. 39 din 06.04.2012 a Tribunalului Mureș prin care a fost confirmată ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice efectuate în temeiul art. 91 ind. 1 Cod. proc. pen. anterior.**

În continuare, cu privire la **excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin ordonanța procurorului din data de 01 aprilie 2012 și a proceselor verbale de redare a acestora**, raportat la argumentul inculpaților având ca obiect necompetența materială și funcțională a SRI, instanța constată că prin adresa nr. 59152/15.02.2019 Serviciul Român de Informații a arătat că a pus în executare din punct de vedere tehnic ordonanța din data de 01.04.2012.

Interpretând Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale instanța constată că în paragraful 29 al deciziei, Curtea a delimitat, raportat la dispozițiile procesual penale, *procedul de punere în executare a ordonanțelor provizorii de mijlocul probator al procesului verbal de redare a convorbirilor.*

În continuare Curtea Constituțională a făcut referire la diferențierea dintre prevederile art. 142 alin. 1 C.pr.pen. și art. 142 alin. 2 C.pr.pen. menționând că “*referitor la asigurarea suportului tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică, așa cum Curtea a reținut la par.26, sunt obligate să colaboreze cu organele de urmărire penală, la punerea în executare a mandatului de supraveghere, persoanele prevăzute la art.142 alin.(2) din Codul de procedură penală, iar acestea sunt specificate în mod clar și neechivoc în cuprinsul dispoziției legale anterior referite, prin sintagma <<furnizorii de rețele publice de comunicații electronice sau furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului sau de orice tip de comunicare ori de servicii financiare>>*”.

Astfel, instanța apreciază că punerea în executare a ordonanțelor provizorii prin înregistrarea acestora la nivelul Serviciului Român de Informații de către un lucrător al acestui serviciu cu scopul captării discuțiilor telefonice purtate de inculpați prin tehnica software și hardware a Serviciului Român de Informații este inclusă în noțiunea de procedeu probatoriu fiind în fapt mijlocul prin care convorbirile purtate erau transmise organelor de cercetare penale.

În paragraful 36 al deciziei CCR se mai menționează că “*actele îndeplinite de organele prevăzute la art.142 alin.(1) teza a doua din Codul de procedură penală reprezintă procedee probatorii care stau la baza procesului - verbal de consemnare a activității de supraveghere tehnică, ce constituie un mijloc de probă. Pentru aceste motive, organele care pot participa la realizarea acestora sunt numai organele de urmărire penală.*” Astfel, în cazul punerii în aplicare a ordonanțelor provizorii, procedeu probatoriu este tocmai modalitatea în care erau interceptate convorbirile telefonice, lucrătorul care pune efectiv în executare autorizația emisă de procuror fiind un angajat al Serviciului Român de Informații (respectiv al Centrului Național de Interceptare a Comunicațiilor), acesta facilitând ulterior posibilitatea organelor de cercetare penală de a asculta convorbirile telefonice și de a întocmi procesele verbale de redare a discuțiilor purtate.

Analizând în continuare efectele Deciziei nr. 51/2016, instanța se raportează la prevederile art. 147 alin. 4 din Constituția României conform cărora deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, iar de la data publicării, acestea sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Totodată, instanța apreciază că excluderea probelor reprezentând împrejurările ce au rezultat din discuțiile purtate prin intermediul telefoanelor mobile, interceptate în baza ordonanței provizorii a procurorului, se poate face numai ca urmare a constatării încălcării dispozițiilor legale referitoare la actele întocmite în dosarul cauzei coroborat cu incidența instituției sancțiunii nulității.

Conform art. 282 alin. 1 C.pr.pen., încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281, determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

Consideră instanța că potrivit art. 53 din Constituția României, *”exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale, prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*

În cauză, inculpații nu au indicat nicio vătămare concretă care să atragă existența unor dubii cu privire la fiabilitatea probei, singura care ar fi putut fi considerată ca fiind aptă să conducă la excludere. Ca atare, nu pot fi excluse probele cu interceptarea convorbirilor telefonice menționate. Concluzia de mai sus rezultă și din jurisprudența C.E.D.O., care a statuat că trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune utilizării lor dar, în plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială credibilitatea sau corectitudinea acestora (cauza *Botea c. României*). Or, în cauză, contestarea autenticității probelor și opunerea la utilizarea lor se poate face în faza de judecată, iar inculpatul nu a invocat în cererea de excludere niciun aspect care să pună la îndoială fiabilitatea probei cu interpretarea convorbirilor telefonice înregistrate potrivit ordonanței provizorii menționate, vătămării procesuale pretins produse prin implicarea SRI în interceptări și înregistrări. Inculpații îi atașează, în abstract, o încălcare a dreptului la viață privată și de familie, dar ei nu exemplifică, în concret, cum i-a fost cauzată această vătămare și cum s-ar fi schimbat situația în cazul său dacă înregistrările și interceptările ar fi fost realizate de către organele de urmărire penală.

Așadar, în cazul ordonanțelor provizorii emise în baza Codului de procedură penală anterior apariției și aplicării Deciziei Curții Constituționale nr. 51/2016, sancțiunea care operează în situația în care punerea în aplicare a acestora a fost efectuată de SRI este aceea a unei nulități relative, care necesită dovedirea concretă a unei vătămări pentru a putea conduce la excludere. Această vătămare însă nu se poate deduce din suspiciunea, supoziția că s-ar putea ca acestea să fi fost efectuate în mod neloial, ci trebuie să se bazeze pe un minim de elemente obiective care ar face ca fiabilitatea probei să fie pusă sub semnul întrebării. (Î.C.C.J., s. pen., încheierea judecătorului de cameră preliminară nr. 1050/28.11.2016).

Totuși, mergând mai departe cu raționamentul analizând condiția încălcării dispozițiilor legale la momentul întocmirii actului procedural instanța consideră că această cerință nu este îndeplinită.

Potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare a noului Cod de procedură penală, *„actele de procedură îndeplinite înainte de intrarea în vigoare a Codului de procedură penală, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile, cu excepțiile prevăzute de prezenta lege”*. Deci legea de procedură penală se supune principiului *tempus regit actum* [art. 13 alin. (1) C. pr. pen.], fără a retroactiva sau ultraactiva, ceea ce presupune că o activitate procesuală este și rămâne valabilă, dacă a fost realizată conform legii în vigoare la momentul efectuării sale, neputând fi anulată dacă legea se modifică sau se abrogă ulterior.

În același sens sunt și dispozițiile constituționale întrucât potrivit art. 15 alin. 2 Constituția României legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau

contravenționale mai favorabile, excepțiile fiind deci normele de drept substanțial penal sau contravențional mai favorabile care au caracter retroactiv.

Fără a face o analiză amănunțită a aplicării în timp a dispozițiilor normative, instanța amintește că acestea, fie că reglementează domeniul contravențional, civil, administrativ, penal s.a. au o aplicabilitate bine determinată în timp, de la momentul intrării în vigoare și până la momentul abrogării exprese sau tacite, totale sau parțiale.

Raportat și la prevederile art. 147 alin.1 și 4 din Constituția României, instanța ia act că la momentul punerii în executare a autorizațiilor de interceptare din dosarul penal ce face obiectul cauzei erau în vigoare prevederile art. 142 alin. 1 C.pr.pen. înainte de modificările aduse prin O.U.G. 6/2016 cuprinzând noțiunea de *“alte organe ale statului”*.

Prin urmare, decizia de excludere a probelor rezultate din ordonanța provizorie nu poate avea ca temei exclusiv împrejurarea declarării neconstituționale a dispozițiilor art. 142 alin. 1 teza finală C.pr.pen., atâta vreme cât punerea în executare a ordonanței provizorii de către serviciile de informații s-a făcut în baza ordonanței procurorului, întemeiată pe o normă juridică ce se bucura la acel moment de prezumția de constituționalitate.

În plus, potrivit art. 4 alin. 2 din Legea nr. 255/2013 de punere în aplicare a noului Cod de procedură penală, *„nulitatea oricărui act sau oricărei lucrări efectuate înainte de intrarea în vigoare a legii noi poate fi invocată în condițiile Codului de procedură penală”*. Deci, nulitatea determinată de încălcarea dispozițiilor legale privind realizarea procedurii probatorii a supravegherii tehnice este relativă, deoarece nu poate fi încadrată în ipotezele limitativ stabilite în cuprinsul art. 281 alin. 1 C. pr. pen., astfel că devin incidente prevederile art. 282 C. pr.pen..

Concluzionând, instanța achiesează la argumentele încheierii judecătorului de cameră preliminară nr. 1050/28.11.2016 dată de ÎCCJ și apreciază că *„actele de procedură efectuate sub imperiul vechii legi de procedură penală, adică cele anterioare publicării deciziei, cu respectarea dispozițiilor legii, rămân legale. În acest sens trebuie interpretată filosofia considerentului reținut în decizie, în ceea ce privește mențiunea că ea se aplică și cauzelor aflate pe rol, respectiv că excluderea operează în condițiile nulității relative reglementată de art. 282 C. pr. pen., iar nu în mod automat.”*

Totodată, instanța reamintește că principiul egalității armelor ce guvernează procedura desfășurată în fața instanțelor de judecată și care presupune dreptul oricărui participant la procesul penal, printre care și a Ministerului Public, de a fi sancționat, în cazul de față, pentru respectarea unor dispoziții legale care la momentul întocmirii actelor procedurale a căror excludere se solicită erau în vigoare. O interpretare contrară ar duce implicit la un dezechilibru nepermis între dezideratul societății de a prevala principiul aflării adevărului și cel al inculpaților de a nu i se încălca legalitate procesului penal.

Cu privire la argumentul inculpaților potrivit căruia trierea convorbirilor a fost efectuată de SRI, instanța arată că din răspunsul comunicat de SRI, rezultă că activitatea acestuia s-a limitat exclusiv la asigurarea suportului tehnic pentru efectuarea interceptărilor, astfel că teza invocată de inculpați excede limitelor de verificare din prezenta procedură.

De asemenea, sub aspectul invocat de inculpați potrivit căruia traducătorul desemnat în cauză nu ar fi efectuat el însuși traducerea, ci și-ar fi însușit traducerea efectuată de SRI, instanța apreciază că prin semnarea transcrierilor în limba română, traducătorul și-a asumat deplin și în integralitate, cu competența recunoscută de legiuitor, conținutul și veridicitatea traducerii. În lipsa unei soluții procesuale care să infirme cele de mai sus, instanța nu are competența să pună la îndoială conținutul și veridicitatea traducerii.

Cu privire la ***excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin mandatele de siguranță națională nr. 007286/2010, nr. 003680 din 22.06.2011, 005780 din 23.09.2011 și nr. 006762 din 28.10.2011 și a proceselor – verbale de redare a acestora***, instanța apreciază că aspectele invocate de inculpat nu țin de legalitatea mijlocului de probă obținut, ci de fiabilitatea acestuia, care va fi evaluată în cursul cercetării judecătorești, cu ocazia dezbaterii contradictorii a acestui mijloc de probă. Instanța se va raporta de asemenea și la răspunsul formulat de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin care s-a respins declasificarea încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională menționate (fila 18 vol. X d.i.), motiv pentru care va respinge solicitarea inculpaților.

Cu privire la **anularea încheierii nr. 39 din 06.04.2012 a Tribunalului Mureș** prin care a fost confirmată ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice efectuate în temeiul art. 91 ind. 1 Cod. proc. pen. anterior instanța constată că acest motiv de nelegalitate (precum și cel privind necompetența Tribunalului Mureș de a confirma ordonanța procurorului din 01.04.2012) a fost invocat și în faza Camerei Preliminare, fiind analizat în acea fază procesuală finalizată prin încheierea nr. 1/07.08.2014 dată de Tribunalul Harghita, definitivă prin încheierea din data de 30.10.2014 a Curții de Apel Târgu Mureș – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și Familie. Chiar dacă în contextul procesual al prezentei cauze s-a permis invocarea de excepții și în faza de judecată, aceasta nu poate echivala cu permisiunea de a reitera excepțiile invocate anterior. A interpreta în sens contrar, cu consecința reanalizării excepțiilor ar atrage o încălcare nepermisă a autorității de lucru judecat atașată încheierii nr. 1/07.08.2014 dată de Tribunalul Harghita, definitivă prin încheierea din data de 30.10.2014 a Curții de Apel Târgu Mureș – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori și Familie. Pentru acest argument, instanța va respinge ca inadmisibilă solicitarea inculpaților.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Respinge cererea privind excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin ordonanța procurorului din data de 01 aprilie 2012 și a proceselor verbale de redare a acestora, ca nefondată.

Respinge cererea privind excluderea interceptărilor convorbirilor telefonice obținute prin mandatele de siguranță națională nr. 007286/2010, nr. 003680 din 22.06.2011, 005780 din 23.09.2011 și nr. 006762 din 28.10.2011 și a proceselor – verbale de redare a acestora, ca nefondată.

Respinge cererea privind anularea încheierii nr. 39 din 06.04.2012 a Tribunalului Mureș prin care a fost confirmată ordonanța procurorului de interceptare și înregistrare a convorbirilor telefonice efectuate în temeiul art. 91 ind. 1 Cod. proc. pen. anterior, ca inadmisibilă.

Cu apel odată cu fondul.

Pronunțată în ședință publică, azi, 06.06.2019.

**Președinte,
Florin Potârniche**

**Grefier,
Gabriela Vîlcan**